ולרבי עקיבא מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ולא"ש כ"ג והוא נזיר נפקא ליה מלאחיו. דמזיר לחפילו ים בו שמי קדושת: לחניו ולחמו דמזיר ל"ל. ומ"ת והא כריכי למת מלוה ו"ל להכי פירושת למה לי תרוייהו לכתוב חד למת מלוה והוה הדין נמי דים להקשות לחניו ולחמו דכ"ג למה לי תרוייהו לה לכתוב חלה לחמו לגזרה שוה לחניו לה ליקטרך לגופיה כ"ג לקרובים א) [דלעיל] דריש ר"ע מעל כל נפשות לרחוקים מת קרובים ב) והכריכותה דקעניד על תרין קלתי נין בנזיר נין בכ"ג: ומשני דצריכי. לחי כתב לחניו ולה לחמו הוה למיגה משום דקורבה דווקא לחניו אינו מיטמא משום דקורבה לחניו חזקה בעלמא הוא אבל אמו דידעין דילידתיה ליטמא לה ואי כתב רחמנא אמו הוה אמינא אמו לא ליטמא לה דלאו אזיל זרעה בתרה אבל אביו כיון דאמר מר [1]למשפחותם לבית אבותם אימא ליטמא ליה קא משמע לן (ו) [2]ועל כל נפשות מת לא יבא למה לי על

ולר"ע מכדי לא שנא כהן גדול לחודיה ולא שנא כ"ג והוא נזיר נפקא מלאחיו לאביו ולאמו למה לי צריכי דאי כתב אביו הוה אמינא היינו טעמא דלא מיטמא ליה משום דחזקה בעלמא הוא אבל אמו דידעין דילידתיה ליטמא לה ואי כתב רחמנא אמו הוה אמינא אמו לא ליטמא לה דלאו אזיל זרעה בתרה אבל אביו כיון דאמר מר [1]למשפחותם לבית אבותם אימא ליטמא ליה קא משמע לן (ו) [2]ועל כל נפשות מת לא יבא למה לי על

1. שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבותם במספר שמות כל זכר לגלגלתם: במדבר א ב
2. ועל כל נפשת מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא: ויקרא כא יא

פי' הרא"ש

ולר"ע מכדי ל"ש כ"ג לחודיה ול"ש כ"ג ונזיר נפקא ליה מלאחיו לאביו ולאמו דכ"ג למה לי נהי דלאמו צריך לג"ש לאביו למה לי וה"ה דמצי למיבעי לאביו ולאמו דנזיר אמאי צריך תרוייהו למת מצוה: משום דחזקה בעלמא הוא דרוב בעילות אחר הבעל אבל אמו דוודאי ילידת' אימא ליטמא לה והאי דדרש' מת אלו הקרובים הוה מוקמ' לה בקרובים מצד האב דמדכתיב לאביו הוה ממעטינן אמו וקרוביה שיטמא להם כיון שהם ודאים: כיון דכתיב למשפחותם לבית אבותם ודרש' מינה פ' יש נוחלין משפחת אב קרויה משפחה הוה אמינא דלאמו אתא למעוטי אב וקרובים דידיה שיטמא להם ומת אלו הקרובים הוה מוקמ' בקרובי האם אבל השתא דכתיב תרוייהו מעל כל נפשות מת דכ"ג ומנפש מת דנזיר שמע' כל קרובים ולאמו דכ"ג הוצרך לכתוב לג"ש וכיון דהוצרך לכתוב לאמו הוצרך לכתוב [לאביו] למדרש מיניה דטטמא למת מצוה ואצטריך נמי למכתב דלא לאמו דלא תימא מאביו ממעטי' אמו ואית ליה לר"ע מופנה מצד א' למדים ואין משיבין א"נ כיון דגלי קרא גבי כ"ג ראביו ואמו שקולים הם ה"ה גבי נזיר ואיתיה לאמו דנזיר להפנות ג"ש מב' צדדים: על כל נפשות מת למה לי אגב דדריש נפש מת דנזיר בעי נמי למדרש דכהן גדול

נוסחת הריב"ן

ג) ג"כ גימ', ב) ג"ל ופרט, ג) ג"ל בתר, ד) כתב לגמו: ג] מלע מזקה:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' קמ"ל ולר"ע על כל נפשות: (ב) רש"י ד"ה ולר"ע וכו' לכתב הכי למה לי הא קמ"ל שמעינן לה מעל נפש מת הס"ד ותיבת כל נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תום' ד"ה ולר"ע וכו' בכ"ג לקרובים דלעיל מיבת דלעיל נמחק ו"ב דלקמן ג"מ ויע"ש: ב) בא"ד דרים ר"ע וכו' קרובים כ"ב דלקמן קאי על כ"ג אבל דלעיל בדברי ר"ע נפש אלו הרחוקים מת אלו קרובים זה מיירי בנזיר כל"ל ג"מ: ג) ד"ה ומנני וכו' דקאמר בולמי ילידתיה מיבות בולמי ילידתיה נמחקו וב"ב לא מחיל וכתב בתרה ואי כתיב אביו ולא כתיב אמו ה"ג כל"ל ג"מ: ד) בא"ד מטעמא דקאמר הס"ם שזכו מחייתם אחריו. מיבות אחריו נמחקו וב"ב דמוקה בבעלמא הוא ג"מ: ה) בא"ד כדאמרינן לעיל והוא גופא תימא מיבות והוא גופא תימא נמחקו וב"ב וכו' וכו' בהדיא ג"מ: ו) בא"ד אחרים רחוקים ופירשו מתום וכו' על כל נפשות מת לא יבא וכו' כתיב אינך יכול לומר וכו' וב"מ לריקין ק"ו משום קבלת הלריעות עי' ס"ז בתוס' ד"ה ר"ע וכו' ומיהו לריקין ק"ו משום קבלת הלריעות לא מיירי כלל אלא בנזיר שמת ולא בקרובים ולא בכ"ג ולא בשאר כהנים ולא בשאר ישראל ולא בשאר נזירים ולא בשאר מתים ולא בשאר קרובים